

colligationem domus fit. Sed hi duo modi non competunt ad constitutionem unius naturæ ex pluribus. Ea igitur quorum forma est ordo, vel compositio, non sunt res naturales, ut sic eorum unitas possit dici unitas naturæ. Tertio modo ex pluribus fit unum per commixtionem, sicut ex quatuor elementis fit corpus mixtum. Hic etiam modus nullo modo competit ad propositum. Primo quidem quia mixtio non est nisi eorum quæ communicant in materia, & quæ agere, & pati ad invicem nata sunt; quod quidem hic esse non potest: ostensum est enim I. Lib. cap. xvi. & xvii. quod Deus immaterialis, & omnino impassibilis est. Secundo quia ex his quorum unum unum multum excedit aliud, mixtio fieri non potest: si quis enim guttam vini mittat in mille amphoras aquæ, non erit mixtio, sed corruptio vini, propter quod etiam nec ligna in fornacem ignis missa dicimus misceri igni, sed ab igne consumi propter excellentem ignis virtutem. Divina autem natura in infinitum humanam excedit, cum virtus Dei sit infinita, ut in ipso Lib. I. cap. xl. ostensum est. Nullo igitur modo posset fieri mixtio utriusque naturæ. Tertio, quia dato quod fieret mixtio, neutra natura remaneret salva. Miscibilia enim in mixto non salvantur, si sit vera mixtio. Facta igitur permixtione utriusque naturæ, divinæ scilicet, & humanæ, neutra natura remaneret, sed aliquid tertium; & sic Christus non esset Deus, neque homo. Non igitur sic potest intelligi quod Eutyches dixit, ante unionem fuisse duas naturas, post unionem vero unam in Domino Jesu Christo, quasi ex duabus naturis sit constituta una natura. Relinquitur ergo quod hoc intelligatur hoc modo quod altera tantum earum post unionem remanserit. Aut igitur fuit in Christo sola natura divina, & id quod videbatur in eo humanum, fuit phantasticum, ut Manichæus dixit; aut divina natura conversa est in humanam naturam, ut Apollinaris dixit: contra quos supra disputavimus. Relinquitur igitur hoc esse impossibile, ante unionem fuisse duas naturas in Christo, post unionem vero unam.

4. Amplius. Numquam invenitur ex duabus naturis manentibus fieri unam, eo quod quælibet natura est quoddam totum, ea vero ex quibus aliquid constituitur, cadunt in ratione partis. Unde cum ex anima & corpore fiat unum, neque corpus, neque anima natura dici potest, sicut nunc loquimur de natura: quia neutrum habet speciem completam, sed utrumque est pars unius naturæ. Quam igitur natura humana sit quædam natura completa, & similiter natura divina, impossibile est quod concurrant in unam naturam, nisi vel utraque, vel alia corrumpatur: quod esse non potest, cum ex supradictis pateat unum Christum, & verum Deum, & verum hominem esse. Impossibile est igitur in Christo unam esse tantum naturam.

5. Item. Ex duobus manentibus una natura constituitur vel sicut ex partibus corporalibus, sicut ex membris constituitur animal; quod hic dici non potest, cum divina natura non sit aliquid corporeum: vel sicut ex materia & forma constituitur aliquid unum, sicut ex anima & corpore animal; quod etiam non potest in proposito dici: ostensum est enim I. Lib. cap. xvii. & xxvii. quod Deus neque materia est, neque alicujus forma esse potest. Si igitur Christus est verus Deus, & verus homo, ut ostensum est; impossibile est quod in eo sit una natura tantum.

6. Adhuc. Subtractio, vel additio alicujus essentialis principii variat speciem rei, & per consequens

mutat naturam, quæ nihil est aliud quam essentia, quam significat definitio, ut dictum est cap. xxxiii. & propter hoc videmus quod differentia specifica addita, vel subtracta definitioni facit differre secundum speciem; sicut animal rationale, & ratione carens, specie differunt; & sicut in numeris unitas addita, vel subtracta facit aliam & aliam speciem numeri. Forma autem est essentialis principium. Omnis igitur formæ additio facit aliam speciem, & aliam naturam, sicut nunc loquimur de natura. Si igitur Divinitas verbi addatur humanæ naturæ sicut forma, faciet aliam naturam; & sic Christus non erit humanæ naturæ, sed cujusdam alterius; sicut corpus animatum est alterius naturæ quam id quod est corpus tantum.

7. Adhuc. Ea quæ non conveniunt in natura, non sunt similia secundum speciem, ut homo, & equus. Si autem natura Christi sit composita ex divina & humana, manifestum est quod non erit natura Christi in aliis hominibus. Ergo non erit similis nobis secundum speciem: quod est contra Apostolum dicentem Heb. ii. 17. quod debuit per omnia fratribus assimilari.

8. Præterea. Ex forma & materia semper constituitur una species, quæ est prædicabilis de pluribus actû, vel potentia, quantum est de ratione speciei. Si igitur humanæ naturæ divina natura quasi forma adveniat, oportebit quod ex commixtione utriusque quædam communis species resultet, quæ sit à multis participabilis, quod patet esse falsum: non enim est nisi unus Jesus Christus, Deus, & homo. Non igitur divina, & humana natura in Christo constituerunt unam naturam.

9. Amplius. Hoc etiam videtur à fide alienum esse quod Eutyches dixit, ante unionem in Christo fuisse duas naturas. Cum enim humana natura ex anima & corpore constituitur, sequitur quod vel anima, vel corpus, aut utrumque ante Christi incarnationem fuerit: quod per supradicta patet esse falsum. Est igitur fidei contrarium dicere, quod ante unionem fuerint duæ naturæ Christi, & post unionem una.

CAPUT XXXVI.

De errore Macharii Antiocheni ponentis unam tantum voluntatem in Christo.

Fere autem in idem redire videtur & Macharii Antiocheni positio, dicentis, in Christo esse unam tantum operationem, & voluntatem.

1. Cuiuslibet enim naturæ est aliqua operatio propria: nam forma est operationis principium, secundum quam unaquæque natura habet propriam speciem. Unde oportet quod sicut diversarum naturarum sunt diversæ formæ, ita sint & diversæ actiones. Si igitur in Christo sit una tantum actio, sequitur quod in eo sit una tantum natura: quod est Eurychianæ hæresis. Relinquitur igitur falsum esse quod in Christo sit una tantum operatio.

2. Item. In Christo est divina natura perfecta, per quam substantialis est patri, & humana natura perfecta, secundum quam est unius speciei nobiscum. Sed de perfectione divinæ naturæ est voluntatem habere, ut in I. Libro cap. lxxii. ostensum est: similiter etiam de perfectione humanæ naturæ est quod habeat voluntatem, per quam est homo liberi arbitrii. Oportet igitur in Christo esse duas voluntates.

3. Adhuc. Voluntas est una pars potentialis animæ humanæ, sicut & intellectus. Si igitur in Chris-

to non fuit alia voluntas præter voluntatem verbi, pari ratione nec fuit in eo intellectus præter intellectum verbi; & sic redibit positio Apollinaris.

4. Amplius. Si in Christo fuit tantum una voluntas, oportet quod in eo fuerit solum voluntas divina: non enim verbum voluntatem divinam, quam ab æterno habuit, amittere potuit. Ad voluntatem autem divinam non pertinet mereri: quia meritum est alicujus in perfectionem tendentis. Sic igitur Christus neque sibi, neque nobis sua passione meruisset: cujus contrarium docet Apostolus Philipp. ii. 6. dicens: *Factus est obediens patri usque ad mortem: propter quod & Deus exaltavit illum.*

5. Præterea. Si in Christo voluntas humana non fuit, sequitur quod neque secundum naturam assumptionem liberi arbitrii fuit: nam secundum voluntatem est homo liberi arbitrii. Sic igitur non agebat Christus homo ad modum hominis, sed ad modum aliorum animalium, quæ libero arbitrio carent. Nihil igitur in ejus actibus virtuosum, & laudabile, (1) aut nobis imitandum fuit. Frostra igitur dicit Marth. xi. 29. *Discite à me, quia mitis sum, & humilis corde:* & Joan. xiiii. 15. *Exemplum dedi vobis, ut quemadmodum ego feci, ita & vos faciatis.*

6. Adhuc. In uno homine puro quamvis sit supposito unus, sunt tamen plures & appetitus, & operationes secundum diversa naturalia principia: nam secundum rationale partem inest ei voluntas; secundum sensitivam inest ei irascibilis, & concupiscibilis, & rursus naturalis appetitus consequens vires naturales. Similiter autem & secundum oculum videt, secundum aurem audit, pede ambulat, lingua loquitur, & mente intelligit: quæ sunt operationes diversæ. Et hoc ideo est, quia operationes non multiplicantur solum secundum diversa subjecta operativa, sed etiam secundum diversa principia, quibus unum & idem subjectum operatur; à quibus etiam operationes speciem trahunt. Divina vero natura multo plus distat ab humana quam naturalia principia humanæ naturæ ab invicem. Est igitur alia & alia voluntas, & operatio divinæ, & humanæ naturæ in Christo, licet ipse Christus sit in utraque natura unus.

7. Item. Ex auctoritate Scripturæ manifeste ostenditur in Christo duas voluntates fuisse. Dicit enim ipse Joann. vi. 38. *Descendi de celo non ut faciam voluntatem meam, sed voluntatem ejus qui misit me:* & Lucæ xxii. 42. *Non mea voluntas, sed tua fiat.* Ex quibus patet quod in Christo fuit quædam voluntas propria ejus præter voluntatem patris. Manifestum est autem quod in eo fuit voluntas quædam communis sibi, & patri: patris enim, & filij sicut est una natura, ita etiam est una voluntas. Sunt igitur in Christo duæ voluntates.

Idem autem & de operationibus patet. Fuit enim in Christo una operatio sibi, & patri communis, cum ipse dicat Joann. v. 19. *Quæcumque pater facit, & hæc similiter filius facit.* Est autem in eo & alia operatio quæ non convenit patri, ut dormire, esurire, comedere, & alia hujusmodi, quæ Christus humanitus fecit, vel passus est, ut Evangelistæ tradunt. Non igitur fuit in Christo una tantum operatio.

Videtur autem hæc positio ortum habuisse ex hoc quod ejus auctores nescierunt distinguere inter id quod est simpliciter unum, & ordine unum. Videntur enim voluntatem humanam in Christo omnino sub voluntate divina ordinatam fuisse, ita quod nihil voluntate humana Christus voluit, nisi secundum

(1) Al. aut non imitandum. (2) Al. præter hypostasim, vel personam, hypostasim &c.

quod eum velle voluntas divina disposuit. Similiter etiam nihil Christus secundum humanam naturam operatus est vel agendo, vel patiendo, nisi quod voluntas divina disposuit, secundum illud Joann. viii. 29. *Quæ placita sunt ei, facio semper.* Humana etiam operatio Christi quamdam efficaciam divinam ex unione Divinitatis consequeretur; sicut actio secundarii agentis consequitur efficaciam quamdam ex principali agente: ex quo contingit quod quælibet ejus actio, vel passio fuit salubris: propter quod Dionysius (de divinis Nomin. cap. 11.) humanam Christi operationem vocat theandricam, idest deivirilem; & etiam quia est Dei, & hominis. Videntes igitur humanam voluntatem, & operationem Christi sub divina ordinari infallibili ordine, judicaverunt in Christo esse tantum voluntatem, & operationem unam; quamvis non sit idem, ut dictum est, unum ordine, & unum simpliciter.

CAPUT XXXVII.

Contra eos qui dixerunt ex anima & corpore non esse aliquid unum constitutum in Christo.

Ex præmissis igitur manifestum est quod in Christo est tantum una persona secundum fidei assertionem, & duæ naturæ, contra id quod Nestorius, & Eutyches posuerunt.

Sed quia hoc alienum videtur ab his quæ naturalis ratio experitur, fuerunt quidam posteriores, talem de unione positionem asserentes. Quia enim ex unione animæ & corporis constituitur homo, sed ex hac anima & ex hoc corpore hic homo (quod (2) præter essentiam, vel naturam hypostasim, & personam designat) volentes evitare ne cogerentur in Christo ponere aliquam hypostasim, vel personam verbi, dixerunt quod anima, & corpus non fuerunt unita in Christo, nec ex eis aliqua substantia facta est, & per hoc Nestorii hæresim vitare volebant. Rursus quia hoc impossibile videtur, quod aliquid sit substantiale alicui, & non sit de natura ejus quam prius habuit, absque mutatione ipsius; verbum autem omnino immutabile est: ne cogerentur ponere animam, & corpus assumpta pertinere ad naturam verbi, quam habuit ab æterno, posuerunt quod verbum assumpsit animam humanam, & corpus modo accidentali, sicut homo assumit indumentum: per hoc errorem Eutyches excludere volentes. Sed hæc positio omnino doctrinæ fidei repugnat.

1. Anima enim, & corpus sua unione hominem constituunt: forma enim materiæ adveniens speciem constituit. Si igitur anima, & corpus non fuerint in Christo unita, Christus non fuit homo, contra Apostolum dicentem I. Timor. ii. 5. *Mediator Dei & hominum homo Christus Jesus.*

2. Item. Unusquisque nostrum ea ratione homo dicitur, quia est ex anima rationali constitutus; si igitur Christus non ea ratione dicitur homo, sed solum quia habuit animam, & corpus, licet non unita; æquivoce dicitur homo, & non erit ejusdem speciei nobiscum, contra Apostolum dicentem Heb. ii. 17. quod debuit per omnia fratribus assimilari.

3. Adhuc. Non omne corpus pertinet ad humanam naturam, sed solum corpus humanum. Non autem est corpus humanum nisi quod est per unionem animæ rationalis vivificatum; neque enim oculus, aut manus, aut pes, vel caro, & os, anima sepa-

rata, dicuntur nisi æquivoce. Non igitur poterit dici, quod verbum assumpsit naturam humanam, si corpus animæ non unitum assumpsit.

4. Amplius. Anima humana naturaliter unibilis est corpori. Anima igitur quæ numquam corpori unitur ad aliquid constituendum, non est anima humana: quia quod est præter naturam, non potest esse semper. Si igitur anima Christi non est unita corpori ejus ad aliquid constituendum, relinquitur quod non sit anima humana; & sic in Christo non fuit humana natura.

5. Præterea. Si verbum unitum est animæ, & corpori accidentaliter sicut indumento, natura humana non fuit natura verbi. Verbum igitur hypostasim non fuit subsistens in duabus naturis; sicut neque homo indutus dicitur in duabus naturis subsistere: quod quia Eutyches dixit, in Calchedonensi Synodo est damnatus.

6. Item. Indumenti passio non refertur ad indutum: non enim dicitur homo nasci quando induitur, neque vulnerari, si vestimentum laceretur. Si igitur verbum assumpsit animam, & corpus sicut homo indumentum, non poterit dici, quod Deus sit natus, aut passus propter corpus assumptum.

7. Adhuc. Si verbum assumpsit humanam naturam solum ut indumentum, quo posset hominum oculis apparere; frustra animam assumpsisset, quæ secundum suam naturam invisibilis est.

8. Amplius. Secundum hoc non aliter assumpsisset filius carnem humanam, quam Spiritus Sanctus columbæ speciem, in qua apparuit; quod patet esse falsum: nam Spiritus Sanctus non dicitur factus columba, neque minor patre secundum naturam assumptam.

9. Item. Si quis diligenter consideret, ad hanc positionem, diversarum hæresum inconvenientia sequuntur. Ex eo enim quod dicitur filium Dei unitum animæ & carni accidentaliter modo, sicut hominem vestimento; convenit opinioni Nestorii, qui secundum inhabitationem verbi Dei, hanc in homine unionem esse factam asseruit: non enim Deum esse indutum potest intelligi per tactum corporeum, sed solum per gratiam inhabitantem. Ex hoc etiam quod dixit accidentalem unionem verbi ad animam, & carnem humanam, sequitur quod verbum post unionem non fuit subsistens in duabus naturis: quod Eutyches dixit: nihil enim subsistit in eo quod sibi accidentaliter unitur. Ex eo vero quod dicitur animam, & carnem non uniri ad aliquid constituendum, convenit partim quidem cum Ario, & Apollinari, qui posuerunt corpus Christi non animatum anima rationali; & partim cum Manichæo, qui posuit Christum non verum hominem, sed phantasticam fuisse: si enim anima non est unita carni ad alicujus constitutionem, phantasticum erat quod videbatur in Christo similiter aliis hominibus ex unione animæ & corporis constitutis.

Sumpsit autem hæc positio occasionem ex verbo Apostoli dicentis Philipp. 11. 7. *Habitu inventus ut homo*. Non enim intellexerunt hoc secundum metaphoram dici: quæ autem metaphoricè dicuntur, non oportet secundum omnia similia esse. Habet igitur natura humana assumpta quamdam indumenti similitudinem, in quantum verbum per carnem visibilem videbatur, sicut homo videtur per indumentum; non autem quantum ad hoc quod unio verbi ad humanam naturam in Christo fuerit modo accidentali.

10. Item. Si quis diligenter consideret, ad hanc positionem, diversarum hæresum inconvenientia sequuntur. Ex eo enim quod dicitur filium Dei unitum animæ & carni accidentaliter modo, sicut hominem vestimento; convenit opinioni Nestorii, qui secundum inhabitationem verbi Dei, hanc in homine unionem esse factam asseruit: non enim Deum esse indutum potest intelligi per tactum corporeum, sed solum per gratiam inhabitantem. Ex hoc etiam quod dixit accidentalem unionem verbi ad animam, & carnem humanam, sequitur quod verbum post unionem non fuit subsistens in duabus naturis: quod Eutyches dixit: nihil enim subsistit in eo quod sibi accidentaliter unitur. Ex eo vero quod dicitur animam, & carnem non uniri ad aliquid constituendum, convenit partim quidem cum Ario, & Apollinari, qui posuerunt corpus Christi non animatum anima rationali; & partim cum Manichæo, qui posuit Christum non verum hominem, sed phantasticam fuisse: si enim anima non est unita carni ad alicujus constitutionem, phantasticum erat quod videbatur in Christo similiter aliis hominibus ex unione animæ & corporis constitutis.

Sumpsit autem hæc positio occasionem ex verbo Apostoli dicentis Philipp. 11. 7. *Habitu inventus ut homo*. Non enim intellexerunt hoc secundum metaphoram dici: quæ autem metaphoricè dicuntur, non oportet secundum omnia similia esse. Habet igitur natura humana assumpta quamdam indumenti similitudinem, in quantum verbum per carnem visibilem videbatur, sicut homo videtur per indumentum; non autem quantum ad hoc quod unio verbi ad humanam naturam in Christo fuerit modo accidentali.

C A P U T XXXVIII.

Contra eos qui ponunt duas hypostases, vel duo supposita in una persona Christi.

Hanc igitur positionem propter prædicta inconventia alii quidem vitantes posuerunt, ex anima & carne in Domino Jesu Christo unam substantiam constitutam esse, scilicet hominem quemdam ejusdem speciei aliis hominibus; quem quidem hominem unitum dicunt verbo Dei, non quidem in natura, sed in persona; ut scilicet sit una persona verbi Dei, & illius hominis. Sed quia homo ille quædam individua substantia est, quod est esse hypostasim, & suppositum; dicunt quidem in Christo esse aliam hypostasim illius hominis, & verbi Dei, sed unam personam utriusque: ratione cujus unitatis dicunt verbum Dei de homine illo prædicari, & hominem illum de verbo Dei; ut sit sensus, verbum Dei est homo, idest persona verbi Dei est persona hominis, & è converso. Et hac ratione quidquid de verbo Dei prædicatur, dicunt de homine illo posse prædicari & è converso; cum quadam tamen replicatione, ut, cum dicitur, Deus est passus, sit sensus, homo qui est Deus, propter unitatem personæ est passus; & homo creavit stellas, idest ille qui est homo.

Sed hæc positio de necessitate in errore Nestorii dilabitur.

1. Si enim differentia personæ & hypostasis attendatur, invenitur persona esse non alienum ab hypostasi, sed quadam pars ejus: nihil enim aliud est persona quam hypostasis talis naturæ, scilicet rationalis: quod patet ex diffinitione Boetii, dicentis (in Lib. de duabus nat. & una pers. Christi) quod *persona est rationalis naturæ individua substantia*. Ex quo patet quod licet non omnis hypostasis sit persona, omnis tamen hypostasis humanæ naturæ persona est. Si igitur ex sola unione animæ & corporis constituta est in Christo quædam substantia particularis, quæ est hypostasis, scilicet ille homo, sequitur quod ex eadem unione sit constituta persona. Sic igitur in Christo erunt duæ personæ, una illius hominis de novo constituta, & alia æterna verbi Dei: quod est Nestorianæ impietatis.

2. Item. Etsi hypostasis illius hominis non posset dici persona, tamen idem est hypostasis verbi Dei quod persona. Igitur hypostasis verbi Dei non est illius hominis, neque etiam persona verbi Dei erit persona illius hominis; & sic falsum erit quod dicunt, quod persona illius hominis est persona verbi Dei.

3. Adhuc. Dato quod persona esset aliud ab hypostasi verbi Dei, vel hominis, non posset alia differentia inveniri, nisi quod persona supra hypostasim addit proprietatem aliquam; nihil enim ad genus substantiæ pertinens addere potest, cum hypostasis sit completissimum in genere substantiæ, quod dicitur substantia prima. Si igitur unio facta est secundum personam, & non secundum hypostasim, sequitur quod non sit facta unio nisi secundum aliquam proprietatem accidentalem: quod iterum redit in errorem Nestorii.

4. Amplius. Cirillus dicit in epistola ad Nestorium, quæ est in Ephesina Synodo approbata: *Si quis non confitetur carni secundum subsistentiam unitam ex Deo patre verbum, unumque esse Christum cum sua carne, eundem videlicet Deum simul & hominem; anathema sit*: & fere ubique in synodalibus scriptis hoc errori Nestorii deputatur, qui posuit duas in Christo hypostases.

Præ-

5. Præterea. Damascenus in III. Libro cap. xii. dicit: *Ex duabus naturis perfectis dicimus esse factam unionem, non secundum propositum, idest personam, ut Dei inimicus dicit Nestorius, sed secundum hypostasim*. Unde patet expresse quod hæc fuit positio Nestorii confiteri unam personam, & duas hypostases.

6. Item. Hypostasis, & suppositum oportet idem esse: nam de prima substantia, quæ est hypostasis, omnia alia prædicantur, scilicet & universalia in genere substantiæ, & accidentia secundum Philosophum in Prædicamentis cap. de sub. Si igitur in Christo sint duæ hypostases, per consequens & duo supposita.

7. Adhuc. Si verbum, & homo ille supposito differunt, oportet quod supposito homine illo, non supponatur verbum Dei, nec è converso. Sed distinctis suppositis, necesse est & ea quæ de ipsis dicuntur, distinguuntur: nam supposito hominis non (1) subveniunt prædicta prædicata divina nisi propter verbum, neque è converso. Separatim igitur accipienda erunt quæ de Christo in Scripturis dicuntur, divina scilicet, & humana: quod est contra sententiam Cyrilli in Synodo confirmatam dicentis: *Si quis personis duabus, vel subsistentiis, vel eas quæ sunt in evangelicis, & apostolicis scripturis impartit voces, aut de Christo à Sanctis dictas, aut ab ipso de se: & quasdam quidem velut homini præter illud ex Deo verbum specialiter intellecto applicat; quasdam vero velut Deo (2) decibiles soli ex Deo patre verbo: anathema sit*.

8. Amplius. Secundum positionem prædictam, ea quæ verbo Dei conveniunt per naturam, de illo homine non dicerentur, nisi per quamdam associationem in una persona: hoc enim significat replicatio interposita, cum sic exponunt: Homo ille creavit stellas, idest filius Dei, qui est homo ille; & sic de aliis hujusmodi: unde cum dicitur: Homo ille est Deus, sic intelligitur: verbum Dei, qui est homo ille, Deus existit. Hujusmodi autem locutiones condemnat Cyrillus, dicens: *Si quis audeat dicere assumptum hominem adorari oportere, Dei verbo conglorificari, & coappellari Deum quasi alterum alterius: id enim quod est semper, quoties additur, hoc intelligi cogit: & non magis una adoratione honorificat Emanueleem, & unam ei glorificationem adhibet, secundum quod factum est caro verbum: anathema sit*.

9. Præterea. Si homo ille supposito est aliud à Dei verbo, non potest ad personam verbi pertinere nisi per assumptionem qua assumptus est à verbo. Sed hoc est alienum à recto sensu fidei: dicitur enim in Ephesina Synodo ex verbis Felicis Papæ & Martyris: *Credimus in Deum nostrum Jesum de Virgine Maria natum: quia ipse est Dei sempiternus filius, & verbum, & non homo à Deo assumptus, ut alter sit præter illum: neque enim hominem assumpsit Dei filius, ut sit alter præter ipsum; sed Deus existens perfectus, factus simul & homo perfectus, incarnatus est de Virgine*.

10. Item. Quæ sunt plura supposito, simpliciter plura sunt, nec sunt unum nisi secundum quid. Si igitur in Christo sunt duo supposita, sequitur quod sit simpliciter duo, & non sit unum nisi secundum quid; quod est tollere Jesum: quia unumquodque intantum est, in quantum unum est. Quod igitur non est simpliciter unum, non est simpliciter ens.

(1) An conveniunt? (2) Al. docibiles. Vide Admonitionem præviam num. IV.

Quid catholica fides sentiat de incarnatione Christi.

Ex prædictis igitur manifestum est quod secundum catholicæ fidei traditionem oportet dicere, quod in Christo sit una natura divina perfecta, & humana natura perfecta, ex anima scilicet rationali, & humana carne constituta; & quod hæc duæ naturæ unitæ sunt in Christo non per solam inhabitationem, neque accidentali modo, ut homo unitur vestimento; neque in sola personali habitudine, & proprietate; sed secundum unam hypostasim, & suppositum unum. Hoc enim solummodo salvari possunt ea quæ in Scripturis circa incarnationem traduntur. Cum enim Scriptura sacra indistincte quæ sunt Dei, homini illi attribuat; & quæ sunt illius hominis, Deo, ut ex præmissis patet; oportet unum & eundem esse de quo utraque dicantur. Sed quia opposita de eodem secundum idem dici vere non possunt; divina autem, & humana quæ de Christo dicuntur, oppositionem habent, utpote passum, & impassibile, mortuum, & immortale, & cætera hujusmodi: necesse est quod secundum aliud, & aliud divina, & humana prædicentur de Christo. Sic igitur quantum ad id de quo utraque prædicantur, non est distinctio faciendâ, sed invenitur unitas; quantum autem ad id secundum quod prædicantur, distinctio est faciendâ. Naturales autem proprietates prædicantur de unoquoque secundum ejus naturam, sicut de hoc lapide ferri deorsum secundum naturam gravitatis. Cum igitur aliud & aliud sit secundum quod divina, & humana prædicantur de Christo, necesse est dicere in Christo esse duas naturas inconfusas, & impermixtas; id autem de quo prædicantur proprietates naturales secundum naturam propriam ad genus substantiæ pertinentem, est hypostasis, & suppositum illius naturæ. Quia igitur indistinctum est & unum id de quo humana, & divina prædicantur circa Christum, necesse est dicere, Christum esse unam hypostasim, & unum suppositum humanæ, & divinæ naturæ. Sic enim vere & proprie de homine illo prædicabuntur divina, secundum hoc quod homo ille importat suppositum non solum humanæ naturæ, sed divinæ; & è converso de verbo Dei prædicantur humana, in quantum est suppositum humanæ naturæ.

Ex quo etiam patet quod licet filius sit incarnatus, non tamen oportet patrem, vel Spiritum Sanctum esse incarnatum, cum incarnatio non sit facta secundum unionem in natura in qua tres personæ divinæ conveniunt, sed secundum hypostasim, & suppositum, prout tres personæ distinguuntur: & sic sicut in Trinitate sunt plures personæ subsistentes in una natura, ita in mysterio incarnationis est una persona subsistens in pluribus naturis.

C A P U T XL.

Objectiones contra fidem incarnationis.

Sed contra hanc catholicæ fidei sententiam plures difficultates concurrunt, propter quas adversarii fidei incarnationem impugnant.

1. Ostensum est enim in primo Lib. cap. xx. quod Deus neque corpus est, neque virtus in corpore. Si autem carnem assumpsit, sequitur quod vel sit mu-

ta-